

“Krstaški pohod maloumnika”

By [Diana Johnstone](#)

Global Research, February 07, 2012

7 February 2012

Rat protiv SR Jugoslavije 1999. godine otvorio je novu fazu svjetske historije. Ona se svela na novu deklaraciju nezavisnosti SAD: nezavisnosti od međunarodnog prava i od ograničenja sopstvenih vojnih intervencija kontrasilom, koje više nije bilo nestankom Sovjetskog Saveza. Tako su SAD mogle da krenu u osvajanje svijeta.

Nije ovo nikakvo pretjerivanje: osvajanje je najavio Džordž Buš stariji kao “novi svjetski poredak” – isti termin je koristila nacistička Njemačka, doduše samo u odnosu na Evropu. Američko osvajanje se ne vrši staromodnim musolinijevskim mahnitanjem ili hitlerovskim rasističkim divljanjem. Stil je različit, uzroci i ciljevi su različiti, ali mnogi postupci i rezultati su slični.

Sukobi u Jugoslaviji iskorišćeni su kao izgovor za američko zbacivanje stega poslijeratnog sistema. Kao i obično, izgovor je bio moralan: strahovita propagandna kampanja prikazivala je sukobe u Jugoslaviji, koji su imali složene ekonomske, historijske i političke uzroke, kao prosti slučaj borbe dobra protiv zla. Srbi su bili zli, upoređivani su sa nacistima i Hitlerom. Nesrbi su bili nevine žrtve. Za “međunarodnu zajednicu”, što je eufemizam za velike sile predvođene Sjedinjenim Državama, tvrdilo se da ima moralnu obavezu da djeluje vojno da bi spasla nevine žrtve od zlih Srba.

Bio je potreban beskrajn niz laži, iskrivljavanja i prećutkivanja da bi se u javnom mnjenju plasirala i potom formirala tako pojednostavljena verzija događaja. Ima nas koji uporno raskrinkavamo te laži, ali one još uvijek bujaju kao i prije.

Bez obzira na to ko je kome šta uradio, jugoslovenski sukobi su promišljeno iskorišćeni u cilju lažiranja malog rata za koji je NATO bio siguran da će ga dobiti izvan prvobitnog odbrambenog pojasa Atlantske alijanse. Ovo je označilo novo doba u kojem Sjedinjene Države mogu da uvuku zapadnu Evropu u svoj poduhvat globalnog gazdovanja. Naravno, nikada se to ne naziva “osvajanjem svijeta”. Ponekad se naziva “humanitarnom intervencijom”, ponekad “ratom protiv terorizma”, a ponekad je samo riječ o “obezbjedivanju stabilnosti” ili “unapređenju demokratije” ili “smjeni režima”.

Uvijek postoje nove "prijetnje" s kojima se suočava "međunarodna zajednica" - pristup energentima, elektronski rat, nedisciplinovane države - i naravno, "genocid". Ako se sve to pažljivo preispita, onda je jasno da se pred nama odvija projekat osvajanje svijeta koji, naravno, neće i ne može uspjeti. "Kako" i "zašto" su u tom projektu ista stvar. Plan nije skovan u nekom kapitalističkom štabu, npr. u grupi Bilderberg. Ovo nije ni zavjera ni nacionalistički pokret. Nema ostrašćenog nacionalističkog govornika koji podstiče američki narod da zauzme svijet. U stvari, većina Amerikanaca vrlo malo mari za ostatak svijeta. Vjerovatno ne žele da ga osvoje. Ne, ovo osvajanje svijeta je prvenstveno stvar institucionalne inercije.

Januara 1961, u svom oproštajnom govoru, odlazeći predsjednik SAD general Dvajt D. Ajzenhauer upozorio je na uticaj snage koju je nazvao "vojno-industrijski kompleks":

U državnim poslovima moramo se čuvati prisvajanja neovlašćenog uticaja...vojno-industrijskog kompleksa. Mogućnost katastrofalnog uspona pogrešno zasnovane moći postoji i postojaće... Samo budna i dobro obavještena javnost može da pravilno uskladi preplitanje ogromne industrijske i vojne odbrambene mašinerije sa mirnim metodama i ciljevima radi očuvanja bezbjednosti i slobode.

Ajzenhauer nije predlagao razgradnju vojno-industrijskog kompleksa. On je samo upozoravao "budnu i dobro obavještenu javnost" da ne dozvoli da on izmakne iz ruku. Avaj, "budna i dobro obavještena javnost" čvrsto spava gotovo pola vijeka. Prvobitni izraz glasio je "vojno-industrijsko-kongresni kompleks". Glavno zakonodavno tijelo SAD jeste bitan dio cijelog kompleksa zato što članovi Kongresa redovno glasaju za vojne namjene u korist svojih izbornih jedinica. Pod pritiskom industrijskih finansijera, Kongres čak glasa o sistemima naoružanja koje Pentagon ne traži i sa kojima ne zna šta da radi. To je sistem koji se finansira iz državne kase i koji neprestano povećava vojnu potrošnju, pa se sve više oružja istražuje, razvija i proizvodi. Tako su izabrani narodni predstavnici dio društveno-ekonomskog sistema koji razara demokratsku kontrolu nad bitnim pitanjem rata ili mira.

Ovaj vojno-industrijsko-kongresni sistem zahtjeva da se skupi sistemi naoružanja povremeno koriste. Inače, javno mnjenje bi moglo da se probudi i da pita zašto se novac poreskih obveznika troši na oružje umjesto na škole, bolnice, zdravstvenu zaštitu ili za mostove koji se neće rušiti. Oružje se mora testirati u stvarnim situacijama, mora se trošiti i demonstrirati za prodaju državam klijentima. Tako ovaj kompleks stvara potrebu za ideološkim opravdanjem rata. Preko 40 godina, "komunistička prijetnja" je bila dovoljna.

Kompleks je nakratko bio u stanju šoka kada je sve pokvario Gorbačov iznenadnim okončanjem hladnog rata. Šta da se radi bez njega? Moćni "trustovi mozgova", koje finansiraju privatni industrijalci i servisni vojno-industrijski kompleks, nastavili su da

smišljaju nove "prijetnje". Pronašli su terorizam i kršenja ljudskih prava. Sada pokušavaju da ožive "rusku prijetnju".

Ima mnogo načina da država poput SAD slijedi svoje ekonomske interese, a ima i mnogo važnih poslova koji bi mogli profitirati i od manje ratobornog djelovanja. Uticaj kompleksa na sprovođenje politike diktira opcije koje su ponekad sasvim iracionalne. Diplomacija i pregovori postali su vještine koje izumiru jer su prijetnje vojnom akcijom efikasnije. Ima ljudi koji su još sposobni da vode pregovore, ali se oni marginalizuju. Vojno-industrijsko-kongresni kompleks ima sopstvenu institucionalnu inerciju koja izmiče svakoj jasnoj i svjesnoj kontroli. Unutar ovog mehanizma koji sam sebe pokreće, pojavljuju se grupe i individualni stratezi sa idejama kako da se koristi kompleks. Jedan od najuticajnijih pojedinaca je Zbignjev Bžežinski, čiji je otac bio poljski ambasador u Kanadi. Bžežinski je izrazio svoje strateško razmišljanje u značajnoj knjizi, *Velika šahovska tabla*. On daje prioritet izolaciji Rusije od zapadne Evrope u cilju sprečavanja skladnog ujedinjenja evroazijske kopnene mase, koje bi značilo kraj hegemonije Sjedinjenih Država.

U odnosu na Jugoslaviju, postojao je uticajni hrvatski lobi, a još uvijek je jak i bogat albanski lobi. Ti lobiji, koji tvrde da predstavljaju neku etničku grupu u SAD, utiču na američku politiku na načine koji mogu biti sasvim suprotni onome što bi se moglo smatrati američkim nacionalnim interesom. Njihov uspjeh dolazi od činjenice da njihovi ciljevi mogu ispunjavati vitalne potrebe vojno-industrijskog kompleksa pronalaženjem neprijatelja i objavljivanjem pohoda - za demokratiju, za ljudska prava, protiv zlih diktatora, protiv terorizma itd. Ovi pohodi predstavljaju opravdanje za američku beskrajnu proizvodnju oružja.

Jugoslavija kao eksperimentalni teren - Proklamovani ideali se krše delima preduzetim u njihove ime. Postupanje sa Srbima od strane "međunarodne zajednice" u ime "ljudskih prava" predstavlja stalno kršenje ljudskih prava. Nije samo riječ o tome da im je zemlja bombardovana i raskomadana - što još nije završeno. Gore od toga je što se oni tretiraju kao nečisti i prokaženi od sila koje su ih bombardovale i otele im zemlju, i što ih na stub srama dodatno prikiva sramni Haški tribunal, koji finansira NATO, za sve ono što je njima učinjeno.

Već skoro dve decenije Srbi su pokusni kunići u eksperimentu jedne velike sile. Oni su pokusni kunići u eksperimentu propagandne demonizacije. Riječ je o eksperimentu sa različitim akterima: za početak njemački mediji, potom američka firma za odnose sa javnošću Ruder-Fin, koja je radila zajedno sa secesionističkom vladom Franje Tuđmana, vrlo aktivni hrvatski lobi u SAD i Kanadi, islamska stranka Alije Izetbegovića, albanski lobi u SAD i jedan broj američkih političara, kao što je bivši senator Bob Dol i pokojni kongresmen Tom Lantoš. Propagandne tehnike koje su se koristile protiv Srba mogu se koristiti protiv bilo koje države koju SAD odaberu kao metu.

Srbi su bili pokusni kunići u korišćenju oružja sa osiromašenim uranijumom. Bili su pokusni kunići u bacanju bespomoćne vlade na koljena bombaardovanjem iz vazduha. Kako je velika većina zemalja u svijetu bespomoćna pred američkim bombardovanjem, ovo bi moglo da se desi skoro svakome. Bili su pokusni kunići u eksperimentu političkog prevrata, na čijem čelu se nalazio *Otpor*, koji je finansirala i obučavala vlada Sjedinjenih Država, najprije da se umiješa u izborni proces u Jugoslaviji. *Otpor* je nastavio da služi svojim američkim gospodarima širenjem lažnih revolucija u Gruziji i Ukrajini.

Bili su pokusni kunići u skandaloznom sudskom eksperimentu u Hagu. Oni su još uvijek pokusni kunići u sramnoj realizaciji ucjene i zavođenja - pomoću štapa i šargarepe - koju

sprovodi Evropska unija, koja već deceniju nudi iluziju članstva u EU da bi natjerala srpske lidere na stalne ustupke. . . za koje povremeno dobijaju mrvice, ali nikada priznanje da Srbija ima pravo na pravdu ili čak na postojanje.

I Albanci su pokusni kunići. Međutim, u laboratorijskim eksperimentima neki pacovi se more glađu, a neki se debljaju. Albanski laboratorijski pacovi su se debljali. Svakako ne za svoje dobro. Kosovski Albanci su iskorišćeni kao pioni da bi se postigla dva cilja:

- Da bi se dalje slabila i razbijala Jugoslavija, jedina od SSSR-a nezavisna socijalistička država u Evropi koja je imala bliske veze sa trećim svijetom, naročito sa arapskim zemljama, preko Pokreta nesvrstanih. SAD su željele da izbrišu svaki trag takvih stremljenja, kao i da oslabe Srbiju kao mogućeg saveznika Rusije.

- Da bi se NATO-u obezbjedila “humanitarna misija” kao izgovor za promjenu svrhe alijanse od odbrane članica u vanprostorne operacije svuda u svijetu gdje SAD odluče da intervenišu i da bi se izgradila baza Bondstil, kao dio plana o širenju američkih baza na istok, prema Rusiji i Bliskom istoku.

Za one koji su bili spremni da shvate, ovo je bilo očito i u ono vrijeme. Od tada je pravo značenje “krstaškog pohoda ludaka” postalo jasnije. Posljedice “pohoda” su katastrofalne: na stotine hiljada nealbanaca očišćeno je sa Kosova, srpske pravoslavne crkve i manastiri spaljeni su i uništeni. Etnička mržnja je dignuta do tačke ključanja. Ovo je pravi ključ za onu staru “podijeli i vladaj”. Čak će i Srbi sa Kosova moliti svoje NATO mučitelje da ostanu da bi ih zaštitili od Albanaca, koji su dobili dozvolu da terorizuju Srbe i nealbance na Kosovu.

Šta mogu Srbi da urade da bi prevladali svoj status prokaženih? Brz i kratak odgovor glasi, ništa. Istina je surova. Srbi ne mogu ništa da urade zato što su velike sile zaključile da su im u tom regionu potrebni prokaženi, da bi druge držali pod kontrolom, a za prokažene su izabrani Srbi. Ne postoji ništa što Srbi mogu da urade – ali bi Amerikanci i Evropljani mogli da urade barem nešto. Najprije bi trebalo da se probude iz duboke političke kome.

U maju 2000, konzervativni član njemačkog Bundestaga, Vili Vimer, prisustvovao je konferenciji na visokom nivou u Bratislavi o širenju NATO na Balkan. Nalazio se tamo u svojstvu potpredsjednika Parlamentarne skupštine Savjeta Evrope, skupa sa višim vojnim funkcionerima i predsjednicima vlada. Konferenciju je organizovao Stejt department i Institut “Američki poduhvat”, poznato leglo neokonzervativnih ratnih stratega. U pismu Gerhardu Šrederu, tadašnjem njemačkom kancelaru, Vimer je nabrojao zaključke Bratislavske konferencije, uključujući ove ključne tačke:

- Rat protiv SR Jugoslavije vodio se da bi se ispravila pogrešna odluka generala Ajzenhauera u toku II svjetskog rata, da se američke trupe ne stacioniraju u Jugoslaviji. Iz strateških razloga, američke trupe moraju biti stacionirane tamo, da bi se nadoknadila propuštena prilika iz 1945.

- Kosovki rat je presedan koji treba slijediti u budućnosti.

- Srbija mora biti trajno isključena iz evropskog razvoja.

- U svim procesima, pravo naroda na samoopredjeljenje mora dobiti prednost nad svim ostalim odredbama ili pravlima međunarodnog prava.

“Pravo na samoopredjeljenje” znači u praksi da se manjine koriste za razbijanje postojećih država. Preovlađujuća ideologija globalizacije, koju spremno prihvata najveći dio zapadne ljevice, jeste da su “prava” prije svega “manjinska prava”. Većina je sama po sebi ugnjetачka. Ovo podriva legitimnost nacionalnih država odozdo, kao što ih ekonomska globalizacija i EU podrivaju odozgo. Željeni efekat je slobodno poigravanje ekonomskih sila, potpomognutih vojnom silom, pri čemu između njih ostaje veoma malo demokratske kontrole.

Vimer je dodao svoje opšte zapažanje: “Izgleda da je američka strana, radi sopstvenih ciljeva, spremna da podrije, na globalnom planu, međunarodni pravni poredak koji je nastao kao rezultat dva svjetska rata koji su vođeni u prošlom vijeku. Sila treba da stoji iznad prava. Gdje god da se spreči međunarodno pravo, treba ga ukloniti.”

Da bi opravdala “trajno isključenje Srbije iz evropskog razvoja” EU neprestano postavlja sve strože uslove za njen konačni prijem. Najprije Beograd mora da prekrši svoj ustav i da isporuči Miloševića u Hag. To nije bilo dovoljno – cijelo ratno rukovodstvo Srbije, funkcioneri i oficiri koji su pokušali da brane svoju zemlju od NATO bombardera iz vazduha i od albanskih separatista na zemlji, moralo je biti otpremljeno u Hag zbog učestvovanja u “zajedničkom zločinačkom poduhvatu”. Ni to nije bilo dovoljno. Uhapšen je Karadžić i poslat u Hag, ali ni to nije dovoljno. Čak i da se u Hag pošalje dovoljan broj Srba da se zadovolji holandska vlada, zahtjev će se promijeniti u priznavanje nezavisnog Kosova. Uvijek će se naći nešto novo, nešto više od onog prethodnog.

Milošević je proglašen diktatorom i “ekstremnim nacionalistom”. Tako su SAD podržale njegovu smjenu pravim legalistom Vojislavom Koštunicom. Vrlo brzo, ispostavilo se da je i Koštinica “ekstremni nacionalista”. Tako je zamijenjen Borisom Tadićem. Međutim, Vilijam Voker, američki agent koji je, manje-više, izmislio “masakr u Račku”, iskorišćen kao izgovor za kosovski rat 1999, kaže da je Tadić jednako loš kao i ostali.[1] Tadić, kaže Voker nije “ni umjeren ni razuman” i štaviše, “svaki sljedeći režim” u Beogradu “nastavlja sa istim zapaljivim nacionalističkim tvrdnjama koje je iznosio Milošević da bi opravdao politiku represije, etničkog čišćenja, sistematskog silovanja, pljačke i ubistava, što nije viđeno u Evropi od vremena Drugog svjetskog rata.”

U međuvremenu, u Bosni, SAD su najprije podsticale umjerenog Milorada Dodika da zamijeni tvrdo nacionalističke vođe Republike Srpske. Međutim, sada se demonizuje Dodik. Kako se to radi? Najprije je Haris Silajdžić, obučen za odnose s javnošću, islamista koji govori engleski i koji je preostao iz Izetbegovićevog režima, ispostavio zahtjev da se Bosna centralizuje ukidanjem Republike Srpske i revizijom Dejtonskih sporazuma. Silajdžićev zahtjev bi značio predaju vlasti u cijeloj Bosni većinskoj grupi, muslimanima.

Dodik je na to odgovorio da bi u tom slučaju Republika Srpska mogla održati referendum o nezavisnosti. Uostalom, ako je Kosovu dozvoljeno da se odvoji od Srbije, zašto ne može Republika Srpska da se odvoji od Bosne? Zato što je srpska, eto zašto. U medijima se začuo vapaj: Srbi ponovo izazivaju rat. Srećko Latal upozorio je februara 2009. da će, ako Republika Srpska proglasi nezavisnost, Hrvatska poslati trupe da intervenišu. Hrvatska je članica NATO-a - ne samo *de facto*, kao što je bio slučaj kada su hrvatske snage, uz pomoć SAD, prognale srpsko stanovništvo iz Krajine 1995. godine, nego i *de jure*.

Džejms Lajons je optužio tada premijera Dodika, za "oponašanje postepenog puta Crne Gore ka nezavisnosti" - puta koji je, da kažemo usput, ružama posula "međunarodna zajednica".[2] Bivši analitičar Međunarodne krizne grupe zaključuje, međutim, da "Republika Srpska nije Crna Gora, a razbijanje Bosne bi bilo nasilno i vjerovatno bi rezultiralo uništenjem Republike Srpske."

Nema razloga da vjerujemo da je rat NATO-a protiv Srba završen.

Ruska paralela - Jugoslavija je iskorišćena kao eksperiment u kojem se koriste manjine u multietničkoj državi za njeno razbijanje na male zavisne satelitske države. Čini se da je glavno mjesto gdje bi se mogle primijeniti lekcije iz ove laboratorije Rusija. Ovo je nesumnjivo bilo u glavama nekih stratega koji su upravljali američkom vojnom silom u pravcu Jugoslavije. Za neke od njih, Jugoslavija je bila minijaturni Sovjetski Savez.

Jedan od njih bio je očito Zbignjev Bžežinski. On još ratuje s Rusijom koja će država vladati zemljama između Poljske i Rusije, naročito Ukrajinom, koja je naizmjenično bila dio Ruskog i Poljskog carstva. Mnogi ljudi na Zapadu su zaboravili da je Poljska nekad bila veliko carstvo, a većina Amerikanaca sigurno nema pojma da je nešto takvo ikad postojalo. Tako Bžežinski neprestano govori o "ruskoj prijetnji" Ukrajini, dok Sjedinjene Države grade baze svuda oko Rusije i traže da se Ukrajina pridruži NATO paktu. Niko ne govori o "poljskoj prijetnji" zato što izgleda da se samo Poljaci (i drugi u regionu) sjećaju poljske vladavine Ukrajinom.

Značajna paralela postoji sa Balkanom. Ratovi jugoslovenske dezintegracije izbili su najžešće u području zvanom Krajina, što znači granica. Isto znači i Ukrajina; riječ je o varijanti istog slovenskog korijena. I Krajina i Ukrajina su granična područja između katoličkih hrišćana na zapadu i pravoslavnih hrišćana na istoku.

Stanovništvo se dijeli na one na istoku, koji žele da zadrže veze s Rusijom, i na one na zapadu, koje privlače katoličke zemlje. Međutim, u Ukrajini kao cjelini, oko 70 odsto stanovništva je protiv pridruživanja NATO paktu. Ipak, SAD i njihovi sateliti neprestano govore o “pravu” Ukrajine da se priključi NATO-u. Inače, nikada se ne pominje ničije pravo da se priključi NATO-u.

Kako isti uzroci mogu imati iste posljedice, insistiranje SAD na “oslobađanju” Ukrajine od ruskog uticaja može imati iste efekte kao insistiranje Zapada na “oslobađanju” katoličkih Hrvata od pravoslavnih Srba. Taj efekat je rat. Međutim, umjesto malog rata protiv Srba, koji nisu imali ni sredstava, pa ni volje da ratuju protiv Zapada (budući da su uveliko smatrali da su njegov dio), rat u Ukrajini bi značio rat s Rusijom. Nuklearna velesila, i to ona koja neće lijeno posmatrati dok Sjedinjene Države pomjeraju svoju flotu i svoje vazdušne baze na ivice ruske teritorije, kako na Crnom moru i Baltiku, tako i na kopnu, moru i u vazduhu.

Uprkos finansijskoj i ekonomskoj krizi, Sjedinjene Države se i dalje bave širenjem NATO-a, obukom snaga, izgradnjom baza, sklapanjem vojnih ugovora. Ovo se odvija neprestano, ali se rijetko pojavljuje u medijima. Građani NATO zemalja nemaju pojma u što ih uvaljuju oni koji ih vode.

Predsjednik Barak Obama djeluje kao povoljnija varijanta od svog prethodnika, ali je on okružen istim ljudima koji su vodili rat 1999: DŽo Bajden, svirepi antisrbini kao potpredsjednik, i Hilari Klinton, za koju kažu da je natjerala muža da bombarduje Srbiju, kao državni sekretar. Sjedinjene Države su tehnički bankrotirale, ali virtualni novac se neprestano sliva u industriju oružja. Sjedinjene Države su komplikovana mašina, ne diktatura jednog čovjeka. Vojno-industrijsko-kongresnim kompleksom upravlja automatski pilot. Predsjednici dolaze i odlaze, ali kompleks slijedi zamah beskrajnog rata u Avganistanu. Bez pritiska javnog mnjenja u cilju stvarnih promjena, a ne samo nadahnute retorike, kompleks će zbrisati i najdobronamjernijeg predsjednika.

Rat je bio lak kada je značio uništenje bespomoćne i bezopasne Srbije, kada NATO agresori nisu imali gubitaka. Međutim, rat s Rusijom – silnom supersilom sa nuklearnim arsenalom – neće biti tako zabavan. Ako nikome nije stalo do istorije, pravde ili nevolja naroda čija je zemlja raskomadana, možda briga za goli opstanak može da osvijesti narod da shvati šta mu se događa. To je nešto što možemo pokušati da uradimo.

A što se Srba tiče... jedino im preostaje da rade ono što su i do sada radili: da se ne stide sebe, da ne gube smisao za humor i da imaju na umu da se svijet ne sastoji samo od NATO-a i “međunarodne zajednice”.

I ovo će proći.

Dajana DŽonston je specijalista za evropska politička pitanja. Novinar i publicista sa sjedištem u Parizu, dr DŽonson je čest posjetilac bivše Jugoslavije. U mnoštvo njenih knjiga objavljenih od početka 1980-tih spadaju *Politika evroprojektila* (Verso, London, 1983) i *Krstaški rat ludaka, NATO i zablude Zapada* (Pluto pres/Mantli rivju 2002).

Ovo je članak iz njene knjige *Sačuvati mir u Bosni*, prevod i predgovor Tijane Kecmanović, izd. Čigoja, Beograd 2011.

Tekst na srpskom jeziku možete naći na <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/krstaski-pohod-maloumnika.html>

[1] Vilijam Voker: "A separate take from Serbia", *Vašington tajms*, 24. februar 2009.

[2] Džejms Lajons: "Halting the Downward Spiral". *Njujork tajms*, 24. februar 2009.

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Diana Johnstone](#), Global Research, 2012

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: **[Diana Johnstone](#)**

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca